

Abstrakt

Dorothy Day (1897–1980) byla progresivní a revoluční aktivistka, která zasvětila svůj život bojům s válečnými, chudobami, bezdomovectvím a represivními kapitalistickými politikami, stále však stála za esencialistickými představami o genderu a byla kritická vůči genderové politice Emmy Goldman a mnoho feministek druhé vlny, jako je Betty Friedan. Tato analýza proto poskytuje interpretaci vztahů, rozporů, ztělesnění a mlčení v Denní autobiografii *Dlouhá osamělost* (1952), aby bylo možné nahlédnout do způsobu, jakým „rámuje“ své „já“ jako ženu mezi studenou válkou diskurs. Tato analýza se snaží kriticky prozkoumat Dorothyho autobiografii prostřednictvím feministické čočky, která chápe akt psaní autobiografie jako performativního aktu (Smith, 1998), a proto umožňuje analýzu, která se zaměřuje na pojmy subjektivita a agentura, a tak zpochybňuje fundamentalistické představy o identitě. Tato interpretace odhaluje způsoby, kterými Day umísťuje své subjektivní „já“ skrze diskurs a jak autobiografické „já“ zobrazuje momenty jednání, odporu a potenciálních změn, když se oba přizpůsobují hegemonickým diskurzům o ženskosti a brání jim, aby s nimi hovořily a proti veřejnému diskurzu, který ji obklopuje jako „moskevská Marie“, čímž autorizuje její práci a její roli v katolické dělnici.